

סיפורים לשולחן שבת עם כבוד הרב עזרא עזרם שליט"א

הפרשות בחומש ויקרא:

-ויקרא

-צו

-שמיני

-תורע-מצורע

-אחרי מות-קדושים

-אָמַר

-בהר-בחוקותי

שבת שלום!

ול"ג בעומר שמח!

פרשת אָמַר תשפ"ה

אין לקרוא בשעת התפילה | טעון גניזה

הציור באדיבות: מרדכי בן חנוך

הסיפורים הבאים לכבוד הילולת הצדיק הקדוש

רבי שמעון בר יוחאי זצוק"ל זיע"א

שהתקיימה השבוע - יום שישי בשבת - י"ח אייר - ל"ג בעומר תשפ"ה

(מעשה שהיה)

התפייסות במירון - שהביאה ישועה!

1

ל"ג בעומר שלפני כמה שנים, במעלה הכביש, בואכה לציון הקודש במירון ת"ו. הצפיפות רבה, אנשים רבים ממלאים ברכותיהם כל פיסת שטח פנוי. הבלגן גדול! הללו עולים בהליכתם אל הצדיק, והללו יורדים בחזירתם ופניהם זורחות באור מיוחד, בסיפוק ושמחת העבודה שזכו לה בחצר הקודש. בתוך כל הבלגן וההמולה, עומדים להם שני אנשים על אם הדרך ומשוחחים בבושה והססנות... הם נפגשו כאן בפתאומיות בזה הרגע, נראה שמכירים הם מן העבר הרחוק ונפגשו עתה בתוך כל הציבור הענק העולה מירונה. – התזמורת הרעשנית והרמקולים הרבים של מבקשי הצדקה למיניהם לא הפריעו בעדם מלשוחח במלוא הרצינות! הם היו מרוכזים מאד בשיחה עמוקה, והתעלמו לגמרי מכל הקורה סביבם, כנראה שוחחו שם על דברים חשובים, העומדים ברומו של עולם!... על מה שוחחו השניים כך, על מדרונות מירון הצפופות? - בכדי להבין את תוכן שיחתם עלינו לחזור עשרות שנים אחורנית... אל 'תלמוד תורה' חשוב אחד, שהחזיק מאות ילדים בין כתליו. באחת הכיתות באותו חידור, ישנו ילד אחד מחונן ביותר, בולט מכולם וחזק מכולם! במשך הזמן נהפך אוטומטית ל"מוכתר" (מלך) הכיתה", שעל פיו נעשה כל דבר, כפי שמצוי בכיתות רבות... מאידך יש באותה כיתה ילד אחר, שנולד עם מום פצפון של חוסר שוויון קל בין שתי הרגליים. הליכתו היתה משונה מעט, בהיותו 'גורר' את רגלו, זה היה משהו קטן ושולי שאינו בולט כלל. – חוץ מחיסרון קטן זה הוא היה ילד מוצלח מאוד בכל התחומים וממציאני הכיתה, רק בהליכתו סחב רגל אחת, ולרוץ גם לא היה יכול ככל הנראה... כדרכם של ילדים שאינם מתחשבים, היו לועגים לפעמים לאותו ילד, פה ושם הוא קיבל כמה 'עקיצות'. – למשל, כשיצאה הכיתה פעם לטיול שדה, הנהיג הרבי מלכתחילה את הכיתה לאט יותר בגלל אותו ילד, וכשרצו הילדים למהר ולרוץ הוכרח הרבי להאט את הקצב... אחד הילדים התלוצץ אז על חשבוננו, באומרו: "הגורר מאחורינו לא לרוץ!"... הילד השני 'מוכתר הכיתה' שהיה ראש הדברנים בכל מקום, היה מרבה מכולם להתלוצץ מן הגורר, ומרגלו הנסחבת אחריה לכל מקום..

ובהיותו בנוסף לכל מעלותיו גם 'חקיין' מעולה, הצליח לחקות בדיוק את צורת הליכתו... פעם אחת כשיצאה כל הכיתה לנסילת ידיים בברזיה להפסקת האוכל, נעמדו הילדים כולם כדרכם בשורה בזה אחר זה ליטול את ידיהם ולחזור למקומם. התור הסתדר כך שהגורר עמד בדיוק לפני המוכתר. – כנראה שזה חרה לו קצת, ולא התאים לרום גאותו להמתין בתור כשזה הגורר המסכן לפניו... הוא נעמד אפוא מאחוריו והחל לחקות את כל תנועותיו ופסיעותיו, כיצד ניגש הוא בפיך ברכיים אל הברז, וממנו אל המגבת התלויה לניגוב ידיו, וחיקה אחריו בדיוק את אותם תנועות העקומות... כשכל הילדים צוחקים ונהנים מההצגה היפה... ברם, אף שחיקויים אלו נעשו בשקט מאחורי גבו של הגורר, הדי צחוקם של הילדים לא נסתרו מאוזנו... הוא הסתובב לפתע לאחוריו לבדוק למה זה צחקו הילדים? ואז תפס את המוכתר 'על חם' בתנועת החיקוי המדויקת שמחקה אותו ולועג לו... הילד נעלב ונפגע עד עמקי נשמתו! הוא חשב לעצמו באותו רגע: הלוואי שהארץ תיפתח פה תחת רגליו וייקבר בו במקום! – הוא הסמיק והלביח חליפות וכל מעיו חמרמרו, זה פגע בו נואשות! וכי מה הוא אשם? הוא נולד כך! למה לא יכולים לקבל אותו כמו שהוא? למה יורדים לחייו? – לילות שלמים לאחר אותו מקרה התהפך על מיטתו, ולא הצליח לישון מרוב צער וכאב על מצבו האומלל, הוא בכה ובכה... חלפו שנים, הגדיים נעשו תישיים, והאפרוחים כבר מזמן עזבו את הקן, כל ילדי הכיתה כולל הגורר כבר התחתנו וגידלו משפחות שלמות עם ילדים... – כולם פרט לאחד! הלא הוא מיודענו ה'מוכתר'... אמנם הוא זכה למצוא שידוך הולם, התחתן והקים את ביתו, אבל ילדים אין... הם סבלו צער רב שנים ארוכות, ניסו אצל רופאים ורפואות לרוב, לא חסכו בסגולות תפילות ובקשות עד לב שמים, אבל ילדים אין... – אחד מרבותיו עורר את ליבו לחוש שמא פגע במישהו, וצריך להסיר את קפידתו, כי קפידה של יהודי יכולה לסתום את צינורות השפע, שלא יוכל להוליד! ישב האיש וחשב, מי יכול להיות שנפגע ממנו שצריך לבקש את מחילתו? ואז נזכר לפתע מאותו חבר ילדות שכינהו 'הגורר'... "אוי ואבוי! איזה צער גדול גרמתי לו!" בבית אחת חזרו אליו כל אותם מקרים קשים! במבט לאחור הוא פשוט לא הצליח להבין איך היה מסוגל כך להתאכזר על ילד נכה מעט, מדוע לעג לו כל כך? ולמה עינה אותו? וכי מה הוא אשם? הרי הוא נולד כך! עתה היה עליו לחפש את חברו ולבקש את מחילתו, אבל כמו משמים העלימו ממנו את אותו אדם, הוא נעלם כמי שבלעה אותו האדמה! ולא הצליח לגלות שום עקבות ממנו. כך חלפה לה תקופה ארוכה כשהוא דורש ומבקש אחר אותו אדם לפייסו, ולא מוצא אותו בשום אופן. – הוא הרבה להתפלל על כך, שיזכהו השי"ת למצוא את חברו האובד. והנה הגיע היום הגדול ל"ג בעומר, הילולא רבתי דרבי שמעון בר יוחאי זי"ע, המקובל מאד בישראל לפעול גדולות ונצורות בציון הקדוש. – בני הזוג דגן חשוכי הבנים, החליטו השנה להרעיש עולמות שם על ההר... שערי דמעה לא ננעלו! וכוחו של רשב"י ידוע ומפורסם בפרט בישועת הילדים! הם נדרו כמובן 'ח"י ראטל', כסגולה המקובלת לבנים בספר טעמי המנהגים ע"ש. והחליטו לשפוך צקן לחשם ולזעוק מאוד אל המלך ב"ה, שכבר ירחם עליהם וישיעם בפרי בטן. הגיעו בני הזוג למירון, ירדו מן האוטובוס, ופילסו את דרכם אל הקודש, משהגיעו אל הדרך העולה מעלה, נתפצלו דרכיהם בדרך "מהדריין", זה פנה לימין בדרך הגברים, וזו פונה לשמאל בדרך הנשים. והנה באמצע צעידתו במעלה השביל בין הים הגדול של האנשים המרובים, שפשף היטב את עיניו לבדוק אם אינו טועה, האדם שצעד לצידו הזכיר לו מאוד את האיש האבוד שמחפש אחריו זה עידן... הוא בחנו שוב במבט נוסף, וראה שאינו טועה, הוא ממש מזכיר את אותו ילד! והסימן המובהק ביותר היה רגלו הנגררת!... שסחבה בדיוק כמו בחיידר! אלא שעתה כבר כרכרו סביבו עוד כמה זאטוטים... ילדים טובים יפים ויקרים מכמה גילאים. – הוא כנראה התחתן והקים משפחה, הסיק לעצמו, ועכשיו בא עם משפחתו אל הציון הקדוש! ליבו הלם בפראות, הנה דוקא עתה כשבאו למירון לבקש על ישועתם, כאן בהר ה' סידרה לו ההשגחה העליונה לפגוש את מבוקש נפשו! הוא התקרב בהתרגשות אל אותו אדם, ניגש אליו בהיסוס ובבטיחות ובירכו בשלום עליכם! – 'עליכם השלום' ענה האיש. 'האם כבודו זוכר אותי?' 'לא בדיוק' ענה הנשאל. – זה היה ממש באמצע מעלה הרחוב כשהוא נסחב עם ילדיו בתוך כל הבלגן הגדול... האיש הזכיר את שמו, ושהוא חבר נעוריו מילדותם, "אתה זוכר אותי מהחיידר? למדנו ביחד!" – לפתע החל החבר להחזיר ולהאדים חליפות, הוא נזכר פתאום עם מי הוא משוחח, הלא זהו אותו 'מוכתר הכיתה' שעשה אותו ללעג וקלס, ושלילות שלמים לא ישן בגללו... 'כן' ענה האיש בקרירות, אני נזכר משהו... אבל עתה עלי להתקדם עם הילדים, "זיי מצליח, און פועלט'ץ אלץ גוט!" אך החבר לא הרפה, "יש לי איזה עניין חשוב לשוחח איתך, אפשר רגע לבקש לסור הצידה"... האיש לא חפץ כל כך לשוחח עם שונאו משכבר הימים... ובפנים זעופות בלית ברירה ניגש בפיך ברכיים אחר האיש אל הצד, כשהוא מבליט את חוסר רצונו בשיחה עמו, ושהוא ממנהר... החבר פתח את פיו, וכשדמעות רותחות זולגות מעיניו אמר: "דע לך חברי היקר, שאני מחפש אחר כך תקופה ארוכה, ולא הצלחתי למצוא אותך! הנה נישאתי ככל שאר חברי הכיתה... אבל זה שנים רבות שאין לי ילדים, ואני מנסה הכל הופך את העולם וישועה אין... התבוננתי בחיי העבר שלי, והגעתי למסקנה שפגעתי בך רבות בילדותנו, ואני רוצה ומבקש מאוד את מחילתך! אנא סלח ומחל על כל הצער שגרמתי לך אז בשעתו!". האיש נסער מאוד, ואמר שזהו ענין רציני ביותר! "זה לא כל כך פשוט, לא נראה לי שכאן בתוך הבלגן הגדול הוא המקום... נשאר את זה לפעם אחרת, אני סוחב את זה בלבי כבר שנים רבות, זה הרס אותי בשעתו, וגרם לי צלקת נפשית קשה ביותר! – אנא הנח לי, עזוב אותי עכשיו מזה, אני פה עם כל משפחתי, וצריך להשגיח עליהם ולקחתם עמי, זה לא המקום ולא השעה... נדבר על כך בפעם אחרת!". אבל החבר דווקא חשב שזהו בדיוק המקום, וזו כן השעה הגדולה ביותר, אדרבה! אמר, דווקא ההשגחה פרטית הזו שאני פוגש אותך כעת בדיוק כאן בדרכי אל הציון להתחנן על ילדים, היא ההוכחה שזה המקום וזו השעה! אנא ממך בתחנונים סלח לי מחל לי! השיחה הזו היתה קשה ביותר, האיש הרגיש שאינו מסוגל פתאום בתוך דקות אחדות, ובכמה מילים למחוק הרים והרי הרים של סבל וצער ועלבון שנצברו בליבו שנים רבות... "לא מסוגל עכשיו" – פסק! הסיטואציה הזו היתה מאוד לא נעימה, זה רוצה כבר לזוז, לסיים את השיחה הקשה הזו ולהמשיך בדרכו, אך חברו אוחז בו מאידך ואינו מניח לו, "אי אפשר! אני יכול לשאת יותר את רגשי האשמה האלו שפגעתי בך, אנא ממך!". לפתע עלה רעיון בלב האיש, וכה אמר: "ראה, אנו כאן בבעיה רצינית, אתה צריך ישועה של ילדים, ואני צריך ישועה שאוכל למחול לך באמת... ניכנס נא שנינו אל הציון וכל אחד יבקש ויתפלל על ישועת חברו, אני יבקש עבורך ילדים, ואתה תבקש עבורי שאוכל באמת לסלוח לך... והרי ידועה מעלת המתפלל בעד חברו..." נכנסו אפוא השניים אל הציון התפללו וביקשו כפי שסיכמו ביניהם, כל אחד שפך את ליבו שם כמים... זה הוציא את כל כאב מרירות ערירותו, וזה הוציא ושפך את כל העלבונות הרבים שספג במשך שנים על מצבו... הם בכו ובכו שם בדמעות שליש! לאחר צאתם מן הציון כבר היתה שיחתם קלה יותר... הם הרגישו כמי שאבן כבדה נגולה מליבם, ולחצו ידיים בחמימות, כשהאיש נענה ואמר: "זה היה רעיון טוב מאוד, בזכותו רבי שמעון ולכבודו הנני מוחל לך במחילה גמורה! אין כאן לא כעס ולא קפידה, הכל שרוי לך מחול לך!". – כאשר מכוחו של רבי שמעון זי"ע זכה לדרגה עליונה, של מחילה ופיוס בפנימיות לב שלם! באותה שנה עצמה נולד להם בן, למזל טוב! [נ'פרטית' – כ"ד סיון תשע"ב]

ל"ג בעומר נחשב יום זכאי במיוחד בכל הקשור לילדים. רבים שלא זכו לברכת פרי-בטן נושעו בזכות ברכות שקיבלו מצדיקי החסידות ביום זה. גם ליד ביתו של הרבי מליובאוויטש נהג להתאסף בל"ג בעומר קהל רב של מבקשי פרי-בטן, בציפייה לברכתו הקדושה. הרב אלתר בוקיעט, משליחי חב"ד בבוסטון שבארה"ב, היה בשנת תשד"מ אברך צעיר. הוא התגורר אז בשכונת קראון-הייטס בברוקלין ולמד ב'כולל'. ההכנות לתהלוכת ל"ג בעומר המרכזית, המתקיימת בחזית בניין 770, בית-המדרש המרכזי של חב"ד, היו בעיצומן, וקהל רב התחיל להתאסף במקום כבר בשעות הבוקר המוקדמות. הממונים על הסדר החליטו להפנות את מבקשי הברכה לפרי-בטן להמתין ליד ביתו של הרבי, מרחק שני רחובות משם. הדבר נועד לאפשר להם לבקש ברכה בפרטיות, בלי להיות חשופים לעיני הקהל. באותו בוקר המתינו ליד ביתו של הרבי עשרות רבות של מבקשי ברכה. התאספו שם יהודים מכל גוני הקשת, חסידים, ליטאים, דתיים מודרניים ועוד. כשיצא הרבי מביתו התחוללה שם דרמה קורעת לב. אנשים בכו, זעקו והתחננו. הרבי בירך אותם זה אחר זה. עשרים דקות נדרשו עד שהרבי עבר את הדרך הקצרה מביתו אל המכונית. הרב בוקיעט, שהיה אחד הסדרנים במקום, נתבקש להתייצב ליד דלת המכונית ולסגור אותה מיד אחרי כניסתו של הרבי אליה. הגיע הרגע. הרבי נכנס לרכב, והרב בוקיעט ניסה למלא את המשימה, אולם באותו רגע נדחף אל בין הדלת והמכונית אברך צעיר, חסיד סאטמר על-פי מראהו, וביקש את ברכת הרבי. הרב בוקיעט עמד והחזיק בדלת, ושמע כי הרבי מברך את האיש שיזכו להוליד ילד. ואז חייך הרבי במאור-פנים ואמר: "אבל הילד צריך שיהיה לו עם מי לשחק...". האיש לא קלט ממש את משמעות הדברים ועמד ללא תגובה, והרבי הוסיף: "אמור 'אמן'!...". האיש ענה מיד: 'אמן', ועזב את המקום. חלפו שנים. הרב בוקיעט יצא למקום שליחותו בבוסטון. בכ"ד במנחם-אב תשנ"ט החליט לנסוע לניו-יורק, לפקוד את קבר אביו. האב נטמן בבית-העלמין מונטיפיורי, שבו שוכן גם ציונו של הרבי. באותו יום חל יום-הולדתו של האב, ובנו הרגיש צורך לפקוד ביום הזה את קברו. מכיוון שציפה לו סדר-יום עמוס למדי, החליט לצאת לניו-יורק לפנות בוקר, כדי שיספיק לחזור לבוסטון בהמשך הבוקר. הנסיעה עברה במהירות ובשעה חמש בבוקר כבר היה ב'ציון'. כשנכנס פנימה הבחין ביהודי שעל-פי חזונו הוא חסיד סאטמר, העומד עם שני בניו, ויחדיו הם נושאים תפילה על הציון. בתחילה לא ייחס לכך הרב בוקיעט תשומת-לב מיוחדת, והחל לומר את התפילות והבקשות הנאמרים במקום. אך מעת לעת, כשהרים את עיניו לרגע והעיף מבט באיש ובבניו, הבחין כי האיש מביט בו שוב ושוב במבט בוחן. בשלב מסוים הבחין הרב בוקיעט כי האיש מוציא מכיסו דפי מאמר חסידות, ואומר לילדיו: "התחילו לומר!". הבנים אמרו יחדיו את מאמר החסידות ליד הציון. כשסיים הרב בוקיעט, יצא מן הציון ופנה לשתות משהו בפינת הקפה המיועדת למבקרים. הוא מצא שם את החסיד ושני בניו. שוב הביט בו האיש במבט ממושך, והדבר גרם לרב בוקיעט לגשת אליו ולפתוח עמו בשיחה. לאחר כמה מילות נימוסין אמר האיש, בהצביעו על שני בניו: "אלה ילדיו של הרבי. הם נולדו בזכות ברכה שקיבלתי מהרבי". הרב בוקיעט התעניין לפרטי הדברים והאיש סיפר: "לפני כחמש-עשרה שנה באתי אל הרבי לבקש ברכה, לאחר ששנים עברו ולא זכינו לילדים. הרבי בירך אותי בילד והוסיף: 'אבל הילד צריך שיהיה לו עם מי לשחק...'. אני לא קלטתי ברגע הראשון את משמעות הדברים, ואז הרבי אמר: 'אמור אמן!'. אמרתי 'אמן', והנה, אלה התאומים שנולדו לנו". פתאום הבריק במוחו של הרב בוקיעט הבזק של זיכרון חד וברור. בהתרגשות אחז בידו של החסיד ושאל: "אמור לי, מתי ובאיזו הזדמנות קיבלת את ברכתו של הרבי?". "זה היה בל"ג בעומר, בשנת תשד"מ, ליד ביתו של הרבי, כשהרבי כבר היה בתוך המכונית שלו", ענה האיש. הרב בוקיעט היה נסער: "הייתי לצידך בעת שקיבלת את הברכה!... אני האברך שהחזיק את דלת המכונית במאמץ רב שלא תיסגר עליך, מלחץ האנשים והצפיפות שהייתה שם", אמר לו. "אהה!", זה היה תורו של החסיד להיזכר גם הוא. "עתה אני מבין מדוע פניך נראו לי מוכרות, אך לא זכרתי איפה ראיתי אותך", אמר בהתרגשות. הוא המשיך וסיפר לרב בוקיעט כי בניו אלה נולדו לו כשנתיים לאחר ברכת הרבי, ומלבדם אין לו עוד ילדים. "אלה ילדיו של הרבי, והיום הם נעשים 'בר-מצווה'. לכן באתי עמם לבקש ולהתפלל ולחגוג את היום בד' אמותיו של הרבי", הוסיף ואמר בעיניים בורקות. (חב"ד).

הס הושלך באולם בית המדרש. זה היה בל"ג בעומר תרפ"ו. תפילת שחרית הסתיימה זה עתה, והקהל התאסף סביב האדמו"ר מצ'ורטקוב, רבי ישראל פרידמן, לאמירת 'לחיים'. הכול ידעו כי לאדמו"ר צ'ורטקוב קשר רוחני מיוחד לתנא האלוקי רבי שמעון בר-יוחאי. יחסו של האדמו"ר הזקן מצ'ורטקוב, רבי דוד-משה פרידמן, לציון רשב"י במירון היה פלאי ממש. הרבי הנהיג את הדלקת נר התמיד בציון רשב"י במירון. הוא נהג לשלוח כספים לחסידיו שבעיר הקודש צפת, שנועדו לחלוקה לעניים וגם לקניית שמן לנר שבער בקביעות בציון. במסורת זו החזיקו בנו וממשיכו רבי ישראל, ואחריו נכדו רבי נחום-מרדכי. בבית מדרשו של רבי ישראל צוין ל"ג בעומר בחגיגות מיוחדות. בימי מלחמת העולם הראשונה נמלט רבי ישראל לווינה והתיישב בה, ובמהרה צבר אוהדים רבים מקרב יהודי המקום, ובהם גם רבים שאורחות החסידות לא היו מוכרים להם. הכול מצאו בו אוזן קשבת, ורבים באו לחזות בדמותו המאירה ולהתבשם מאהבת ישראל שלו. במיוחד בל"ג בעומר, שאז המה המקום מפה אל פה. "לחיים! לחיים!", בירך הרבי את קהל הנאספים. החסידים השיבו לו בברכה שהדהדה ברחבי האולם. אחר-כך שבה והשתררה דממה, וקולו של הצדיק נשמע ברמה. "על אבי-מורי נפוצה האמירה", פתח הצדיק, "שהייתה בו נשמת רשב"י". ואכן, קשריו של אבי עם רשב"י מפליאים: שנים רבות נהגו יהודים רבים לעלות לציון רשב"י ולהתפלל שם, ובמיוחד בל"ג בעומר, יום ההילולא. אך משום מה מעולם לא הודלק נר תמיד בציון, עד שבא אבי וייסד את המנהג הקדוש". הרבי הוסיף ובירך את הקהל שזכותו של התנא האלוקי תעמוד ותגן עליהם, ואחרי אתנחתא קצרה, פתח ואמר: "רצוני לספר לכם מופת שמימי, שבו חזיתי בעצמי, הקשור עם נר התמיד שבציון רשב"י". והצדיק פתח וסיפר: "זה קרה לפני זמן לא רב. על דלתי התדפק יהודי ירא שמים, שבא במיוחד מהעיר קלן שבגרמניה. על כפיו נשא את בתו, ילדה קטנה, שהייתה מוטלת בזרועותיו כאבן שאין לה הפוכין, איננה משמיעה הגה מפיה אלא נושאת מבט אילם וחסר הבעה. "האיש פרץ בבכי. 'עזור נא לי', התחנן. 'בתי הייתה בריאה לחלוטין, ולפתע נהפכה למשותקת, לאילמת ולחירשת. ביקרתי אצל טובי הרופאים, אך איש מהם לא מצא מזור למחלתה. פקדתי את מרפאותיהם של טובי הרופאים בקלן, בברלין ובכל האזור, ללא הועיל. באין ברירה שמתי את פעמי לוינה, מתוך תקווה שכאן תמצא לה רפואה, אך הכול הרימו ידיים ביאוש. הרופאים אמרו לי כי אין לה כל סיכוי להירפא'. "הבטתי באברך האומלל", הוסיף הרבי וסיפר, "ולבי נכמר. ניסיתי להרגיעו בדברי חיזוק ונוחם. הסברתי לו שלרופאים ניתנה רשות לרפא, אך לא לייאש. אנו נתפלל לה' והוא ישלח את רפואתו. "האברך הוסיף לבכות. 'רבי', אמר, 'מאמין אני כי בכוחך להושיעני'. השבתי לו כי רק הקב"ה רופא חולים. כל שביכולתי לעשות הוא להתפלל בעבור בתו. המלצתי לו על רופא מומחה, ששמו מפורסם בכל אירופה.

אולי הוא יהיה שליח ההשגחה לרפא את בתו. "האיש נפרד ממני בתקווה, ומיד פנה אל אותו רופא דגול. לנוכח המקרה הדחוף הסכים הרופא לבדוק מיד את הילדה. ואולם למחרת חזר אליי האברך, שבור ורצון. תקוותו האחרונה התפוגגה אף היא. הרופא אינו רואה שום דרך לרפא את הילדה. "לא ידעתי את נפשי מרוב צער. סבלו של האיש ומראה בתו קרעו את לבי. הבטחתי לו להתפלל בכל כוחי למענה. כך נפרד ממני, שבור ורצון, נושא בזרועותיו את בתו המשותקת. "בעודו יורד במדרגות ביתי צץ פתאום רעיון במוחי. הלא ברשותי מעט שמן משאריות נר התמיד שדולק בציון רשב", שנשלח אליי ממירון. מיד ביקשתי להחזיר את האברך לחדרי. אמרתי לו: "אתן לך מעט שמן זית מנר התמיד שבציון רשב". עליך למרוח מן השמן על בתך. ויהי רצון שזכותו של התנא האלוקי תעמוד לך בשעת דחק זו והילדה תזכה לישועה במהרה". "האברך עשה כדבריי. לא חלפו ימים אחדים והתחולל השינוי. סימני חיות נראו בה. בתוך שבועיים קמה הילדה על רגליה והחלה לצעוד כאחד האדם. השניים שבו אליי, ובמו עיניי חזיתי בפלא. הילדה החלימה לגמרי; הולכת, שומעת ומדברת כאילו מעולם לא חלתה! אביה פרץ במחול בחדרי מעוצמת הנס, מתקשה להכילו. "מיהרתי לשלוח אותו בחזרה אל הרופא הגדול שניבא לו שחורות, כדי שיראה את הפלא בעצמו. לאחר מכן סיפר לי האברך את תגובתו הנדהמת של הרופא, איך הניח ידיו על חזהו כלא מאמין והפטיר: 'הלא זה פלא לא יאמן! זה נס אלוקי!'" (הסיפור נרשם בידי ר' דוד שפיגל, שנכח במעמד ופרסם אותו בספר 'דורש טוב') (חב"ד).

(מעשה שהיה)

הקפות במערה

4

"אין בידי לעשות דבר", פך הרופא את אצבעותיו בחוסר אונים. הוא גחן שוב לעבר מיטתו של החולה הכחוש, היטה אוזן לנשימתו, בחן את פניו החיוורים, והבעת פניו הקודרת נותרה בעינה. זה היה בטבריה, לפני כמאה שנים. הבחור היה בנה היחיד של אישה אלמנה. הוא היה הדבר היחיד שנשאר לה, אחרי שאיבדה את בעלה. ועכשיו הבן הזה שוכב על ערש דוויי. טבריה של אותם ימים הייתה מלאה תלמידי-חכמים וחסידים נקיי דעת. הללו פתחו בתפילות ובתחנונים בתקווה לעורר רחמים על החולה. רבים התכנסו בבתי הכנסת, קראו ברגש פרקי תהילים, נדבו לצדקה לזכותו. משלחת של מתפללים יראי ה' השתטחה על קברו של התנא רבי מאיר בעל הנס. היו שהלכו לעוד קברי צדיקים הטמונים בעפרה של טבריה. אלא שנראה היה כי שערי השמיים נעולים. מחלתו של הבחור גברה מיום ליום. הוא היה מוטל חסר אונים, קודח מחום והכרתו מעורפלת. "ניסע למירון בל"ג בעומר!", הציע משהו מקרובי משפחתו של החולה. זיק של תקווה ניצת בעיניו הכבויות של האם האומללה. "למירון?!" חככה בדעתה. "בוודאי!", השיב האיש. "ולא ניסע לבדנו, אלא ניקח עימנו את החולה". כבר אין מה להפסיד, הנידה האשה את ראשה בהסכמה. העלו את החולה עם מיטתו לעגלה והחלו לטפס, במסע איטי וזהיר, בדרכים המפותלות, לעבר קברו של התנא האלוקי רבי שמעון בר-יוחאי. בדרך עצרו בצפת, לשאול בעצת רופאים שהתגוררו בה. גם הללו הביעו את דעתם כי אפסה תקווה להצלת חיי החולה. היו מזקני צפת שיעצו עצה: "בבית העלמין העתיק של צפת טמונים צדיקים קדמונים. מקובל בשם האר"י הקדוש, שהנפטרים שנטמנו שם קדושים כיוצאי מצרים. שאו את החולה לשם, הקיפו עימו את בית העלמין, ועוררו את ישני העפר שיעתירו רחמים עליו לפני כיסא הכבוד". הלכו ועשו כדבריהם. ועדיין לא ניכרה שום הטבה בפניו של החולה. נפנו משם והלכו למירון. הניחו את המיטה בפתח המערה, וכשהביטו בפניו של החולה – נמלטה מפיהם צעקת שבר גדולה. שום סימני חיים לא נותרו בו. האלמנה השבורה פרצה בכי מר, והקיפה את מיטת מחמל ליבה, מתייפחת מרה על האובדן הכבד. בינתיים נאספו במקום חסידים ואנשי מעשה, שבאו לחגוג את הלילת רשב"י בשמחה, כמיטב המסורת. כשראו את האסון הכבד הצטרפו אף הם לאבל ולנהי. ואז נשמעו קולות שמחה ושירה מרחוק. שיירה מרובת משתתפים מצפת באה והתקרבה, ובראש ההתהלכה הרב הראשי לכל עדות הספרדים בעיר. הללו מפזזים ומכרכרים ומנגנים במיטב כלי זמר, והללו מבכים את הנפטר ומעניניהם ניגרות דמעות שליש. הפמליה הגיעה אל קבר רשב"י, והבאים הבחינו בהתרחשות חריגה שבפתחו. "מה אירע?!", התעניין הרב. סיפרו הנוכחים כי לפני כמה שעות הובא לכאן חולה אנוש, ושבק חיים על מפתן הקבר, והנה הוא מוטל פה. ציווה הרב: "אנא הכניסו את המיטה למערה ואל יישאר בה איש". עשו המלווים כפי שציווה. סגר הרב את דלת הכניסה לציון רשב"י, והחל פוסע סביב המיטה, בעודו נושא תפילה. כשסיים להקיפה פעם אחת, פתח בהקפה שנייה, ושלישית ורביעית. עד זמן מנחה לא פסק הרב מההקפות ומהתפילות. ואז פתח את הדלת, וביקש משמונה תלמידי-חכמים, שהקיפו כל ימיהם על תפילה בציבור, לעמוד עימו סמוך לקבר רשב"י. הרב קרא: "רבי שמעון בר-יוחאי! הלא יודע אתה שמן היום שבו התחייבנו במצוות לא החמצנו תפילה בציבור. הנה אנו תשעה מתפללים, ועם הבחור הזה השוכב כאן הננו מניין. אם לא תבקש רחמים עליו, נתבטל חלילה מתפילה בציבור!". הושיט המתפללים את ידיהם זה לזה ואמרו: "רבי שמעון! האם תניח שביום ההילולא שלך לא נתפלל במניין?!" הרב הזקן לא השתהה עוד, אלא מייד פתח והכריז: "אשרי יושבי ביתך!", ושמונת המתפללים מחרים-מחזיקים אחריו בדבקות וביראת קודש. כאשר הגיעו לפסוק "קרוב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת", היה נדמה להם כי קול חלוש בוקע מפיו של הבחור. השתתקו המתפללים וחיידו את שמיעתם. והנה, נשמעו עתה הברות ברורות יותר: "רצון יראיו יעשה!". עד סיום התפילה שב החולה להכרתו. נכנסו פנימה תשעה חיים ומת אחד, ויצאו עשרה חיים. בפתח המערה המתניו בצפייה דרוכה האלמנה השבורה ובני משפחתה, ועינם האורחים שגדשו את המקום. רבה הייתה הפתעתם לגלות שחזרה נשמת חיים לאפו של החולה. המעשה נפוץ במהירות בין ההמונים הנרגשים, והתפרסם בעיר צפת ובסביבה כולה. הכול שחו על קדושתו של התנא האלוקי רבי שמעון בר-יוחאי, שמעשי ניסים פלאיים מעין אלה הורגלו בחלקת מעונו. (על-פי 'ספר מירון') (חב"ד).

שבת שלום
ומבורכת!